

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 lipca 2025 r.  
sprawy **B. W.**,  
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i innych,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu,  
z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1191/24,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej,  
z dnia 30 lipca 2024 r., sygn. akt II K 200/23

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego B. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej wyrokiem z dnia 30 lipca 2024 r., sygn. akt II K 200/23 uznał oskarżonego B. W. za winnego tego, że:

„w dniu 21 stycznia 2020 r. na 75,1 km drogi krajowej nr [...], gmina M., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w ten sposób, że kierował samochodem marki R. o nr. rej. [...] znajdując się w stanie nietrzeźwości - mając 0,68 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, co upośledzało jego zdolności psychomotoryczne do prowadzenia pojazdu, w wyniku czego nie zachował

szczególnej ostrożności w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania pojazdu marki N. o nr. rej. [...], uderzając w jego tył z dużą prędkością, co spowodowało, że kierujący tym pojazdem T. P., utracił nad nim panowanie i wjechał do przydrożnego rowu, skutkiem czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej łuku brwiowego lewego wymagającej zaopatrzenia chirurgicznego, licznych otarć naskórka głowy, krwiaka okularowego i obrzęku powiek oka lewego, złamania kości nosa oraz zniesienia lordozy szyjnej, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 5.08.2011 r., sygn. akt VII K 346/11 oraz z dnia 29.12.2015 r., sygn. akt II K 640/15”,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł wobec oskarżonego B. W. : na podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek kamy w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a na podstawie art. 47 § 3 k.k. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego T. P. w wysokości 10.000 zł.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1191/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu Odwoławczego zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. „rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego wyrażonych w art. 526 k.p.k. § 1 k.p.k., przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu obrazu art. 7 k.p.k. poprzez akceptację przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego co spowodowało istotnym szeregiem błędów w ustaleniach faktycznych w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie

pozwała w sposób jednoznaczny stwierdzić, że to B. W. prowadził pojazd R. o numerze rej. [...] ;

2. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego wyrażonych w art. 526 § 1 k.p.k., przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu okoliczności art. 4 k.p.k. co miało istotny wpływ na treść orzeczenia przy niedostatecznym rozważeniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i przy uwzględnieniu jedynie okoliczności dlań niekorzystnych, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, że pojazdem podróżowało czterech mężczyzn i przypisanie winy B. W. nie koreluje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym a oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu;
3. skutkowy błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego Wyroku, mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, będący efektem wadliwej oceny materiału dowodowego oraz nieuwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że B. W. prowadził pojazd R. o numerze rej. [...] i spowodował wypadek w sytuacji, gdzie żaden ze świadków zdarzenia takiej okoliczności nie potwierdził;
4. naruszenie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, art. 433 § 2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd nierzetelnej kontroli odwoławczej”.

Podnosząc takie zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. W. od zarzucanego mu czynu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego B. W. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Wbrew wywodom autora kasacji, orzeczenie Sądu odwoławczego wolne jest od wad prawnych, a przeprowadzona kontrola odwoławcza spełnia wymogi wszechstronnej i rzetelnej, a więc nie narusza art. 457 § 3 k.p.k. ani art. 433 § 2 k.p.k. W jej toku rozpoznano oba zarzuty apelacyjne, a więc naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, a Sąd w uzasadnieniu podał czym kierował się wydając zaskarżone kasacją orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski sformułowane w apelacji uznał za niezasadne.

Przede wszystkim Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego, prowadzącą do poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego i skoro uznał je za prawidłowe, to słusznie dopatrywał się w zachowaniu B. W. znajdującego się w stanie nietrzeźwości, znamion przypisanego mu przestępstwa, a więc doprowadzenia do wypadku komunikacyjnego. Obrońca kładąc nacisk na nieprzyznanie się skazanego do popełnienia tego czynu oraz podkreślając, że żaden ze świadków zdarzenia nie wskazuje bezpośrednio na to, że oskarżony prowadził pojazd zauważa również brak w sprawie opinii z zakresu daktyloskopii i osmologii, mimo, iż w tym zakresie nie stawiał ani w apelacji, ani też w kasacji stosownych zarzutów. Odnosząc się do tych zagadnień należy jednak podkreślić, że sądy orzekające w sprawie przeprowadziły analizę zeznań J. K., B. P. i J. M., których ocena w kontekście opinii biegłej E. M., jednoznacznie prowadzi do wniosku, że to jedynie B. W. w chwili wypadku mógł zajmować miejsce kierowcy. Biegła po przeprowadzeniu badań biologicznych jednoznacznie wskazała, że na drążku zmiany biegów pojazdu znajdowało się DNA oskarżonego, natomiast wykluczyła ślady DNA pochodzące od pozostałych wyżej wskazanych trzech osób znajdujących się w pojeździe. Obrońca w swoich rozważaniach całkowicie pominął opinię biegłej E. M..

Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje, że obrońca podjął kolejną próbę zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, co na etapie postępowania kasacyjnego nie jest dopuszczalne, a co w sposób jednoznaczny potwierdza zarzut trzeci kasacji, w którym obrońca wprost zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 636 § 1 k.p.k.

**Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.**

**[J.J.]**

**[r.g.]**